

[Finansministeren.]

finansminister, før han forhandler med tjenestemandsoverorganisationerne eller før han slutter forlig med dem, skulle orientere sig hos rigsdagen, det kunne der måske siges noget for, der kan vistnok også siges en del imod det. Jeg tror, man kan sige dette — og det vil jeg tro vi kan blive enige om fra alle sider —, at en finansminister selvfølgelig under disse forhandlinger bør have for øje, at resultatet skal konfirmeres af rigsdagen, og derfor bør han holde sig indenfor sådanne rammer, som han skønner at rigsdagen med de synspunkter, der nu hersker der, vil kunne være tjent med at slutte sig til. Det er det synspunkt, jeg har fulgt under de forhandlinger, jeg har ført med tjenestemandsoverorganisationerne, og jeg har den tillid efter de udtalelser, der er fremsat, til resultatet, at jeg ikke har overskredet den naturlige beføjelse, som jeg måtte antage at have ved denne lejlighed.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen gjorde visse bemærkninger om dobbeltbeskæftigelse. Jeg synes ikke, dette spørgsmål er så simpelt, som det ærede medlem sagde; han betegnede det som irrationelt — det er det vist i mange tilfælde. Jeg er imidlertid ikke helt sikker på, at det altid er noget forkasteligt, men det er jo et spørgsmål, vi stadig må beskæftige os med.

Derimod må jeg i anledning af det, det ærede medlem hr. Holger Eriksen sagde om rigsdagen, give det ærede medlem ret i, at her har den anvendte fremgangsmåde ikke været rigtig. Det ærede medlem diskuterede ikke resultatet, det skal jeg heller ikke gøre, men jeg erkender, at fremgangsmåden her ikke har været rigtig overfor rigsdagen. Jeg beder om den overbærenhed, som i hvert fald efter min mening den korte tid berettiger til.

Lønforliget blev sluttet forholdsvis sent lørdag eftermiddag. Der var enighed om, at jeg skulle bestræbe mig for, at lovforslaget kunne forelægges kongen i det statsråd, der skulle holdes onsdag formiddag. Det forudsatte, at lovforslaget blev færdigt senest tirsdag eftermiddag. Så skulle jeg desværre rejse bort, var bortrejst mandag og kom først i ministeriet over middag om tirsdagen. Da jeg kom, var lovforslaget udarbejdet. Jeg erkender, at jeg med det samme burde have søgt kontakt med rigsdagen; jeg be-

klager, at dette ikke er sket, jeg var ikke tilstrækkelig opmærksom på allerede lørdag eftermiddag, at dette problem forelå; jeg vil gerne gøre præsidiet en undskyldning herfor.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen gjorde visse bemærkninger om pensionisterne og mente ikke, at det var helt rigtigt, hvad jeg havde sagt om, at der også med de 70 pct. midlertidigt løntillæg var givet pensionisterne en dækning for dyrtiden, som svarer til den, de aktive tjenestemænd havde fået. Jo, det er rigtigt. Sagen er nemlig den, at efter tjenestemandsoverlovens almindelige regler får pensionister procentvis betydeligt større reguleringstillæg end aktive tjenestemænd af samme kategori, idet en pensionist jo får et tillæg, der svarer til det tillæg, som de får, der har den samme løn, som han har i pension. Det vil altså sige, at en pensioneret kontorchef får et betydeligt større procentvis reguleringstillæg på de normale portioner end en aktiv kontorchef, og dette er grunden til, at de pensionerede tjenestemænd, til trods for at de kun har fået 70 pct. af det midlertidige tillæg, alligevel får lige så meget procentvis som de andre, når det hele tages i betragtning. Jeg har ladet foretage en lille undersøgelse af nogle typiske eksempler herpå; jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere nogle tal fra denne redegørelse. Ser vi på stillingen, som den vil være efter gennemførelsen af det lovforslag, der ligger på rigsdagens bord, sammenlignet med stillingen den 1. april 1939, altså før krigen, har en aktiv departementschef på fuld løn fået et tillæg, der beløber sig til 82,51 pct.; en pensioneret departementschef på fuld pension har fået 85,13 pct. Det var i topklassen. Ser vi på bundklassen i centraladministrationen, har en aktiv kontorist fået 161,90 pct., medens en pensioneret kontorist har fået 207,25 pct., altså procentvis langt mere end den aktive. Tager vi en overassistent i told- og trafiketaterne, har den aktive fået 111,15 pct., den pensionerede 114,68 pct.

I de fleste tilfælde har således den pensionerede tjenestemand, når alt tages i betragtning — og alt bør jo tages i betragtning, når man skal give offentligheden det rigtige billede —, procentvis fået betydeligt større dækning end den aktive tjenestemand. Der kan være undtagelser, men gen-